Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra O.T.

Citation: Andersen, H. C.: ”O.T.”, i Andersen, H. C.: *O.T.*, udg. af Mogens Brøndsted , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 114. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen04val-shoot-idm140137150120192/facsimile.pdf (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: O.T.

»I de høiere Selskaber, hvor man har rene Fingre, bruger man disse!« sagde *Otto*. »Det fik aldrig Ende at tage med Tangen!«

»Den er af massivt Sølv!« sagde Fruen og veiede den i Haanden.

Mod Aften gik *Rosalie* i Haven under Blommetræerne. »Disse minde mig ogsaa om mine Bjerge. Denne Frugt er den eneste, som der ret vil trives. *Lemvig* ligger, som *Le Locle*, i en Dal!« hun pegede smilende paa Bakkerne rundt om. »Hvor det ellers er en stor Forandring at være her, imod hjemme paa din Bedstefaders Gaard. Der er jeg blevet saa vant til Eensomhed, at her næsten er mig alt for levende. Den ene Adspredelse følger jo ovenpaa den anden.«

Det var just det *Otto* savnede. Kjøbstadlivets Smaalighed trættede ham, han kunde ikke more sig derved, ikke gribe ind deri.

Næste Morgen tidlig vilde han tage bort. Det vilde blive for slemt at kjøre i Solheden den tørre Vei, sagde de Allesammen, han maatte og skulde blive til ud paa Eftermiddagen, da blev det kjøligt, det var ogsaa langt behageligere at reise om Natten. *Rosalies* Bønner gjorde Udslaget. Altsaa efter Middagsbordet og Caffeen skulde Vognen være forspændt.

Det var den sidste Dag. *Maren* var noget alvorligt stemt. Hun havde et Stamblad, som *Otto* maatte skrive paa; nu kom han nok aldrig mere til *Lemvig*, meente hun. Som Børn havde de dog leget sammen. Siden han kom til Kjøbenhavn, havde hun mangen Aften sat sig op i Gyngen ved Lysthuset og tænkt paa ham i Kjøbenhavn. Hvo veed om hun ikke havde gjort det samme, da hun skrev ud af *Secretairens* Tankebog:

«So fliessen nun zwey Wasser
Wohl zwischen mir und dir –«

Havet strømmede jo mellem Aarhuus og Kjøbenhavn.

»*Maren* kommer maaskee derover til Vinter,« sagde Fruen. »Men vi tør ikke endnu snakke høit derom, da det ikke er afgjort. Det vilde rigtig muntre hende! hun er i den sidste Tid bleven saa trist, skjøndt *vor Herre* veed, vi nægte hende ingen Fornøielse!«

Nu arriverede en Snees Breve fra forskjellige Bekjendtere og fra deres Bekjendtskab: om ikke Hr. *Thostrup* vilde uleilige sig med at besørge dette til Viborg, disse til Aarhuus, og de andre til Kjøben-